

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR IPAROSREND TÁRSADALMI LAPJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 3.50 P
Pártoló tagoknak 7.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII. Rotteniller-utca 20.—22. sz.
Telefon: 424—981

A Szikla

melyen a pokol kapui sem vehetnek erőt! . . . A katolikus nagygyűlés ünnepeivel kapcsolatban örömmel és hálával gondolunk erre a Sziklára, a Kat. Egyházra. A világháborúk anyagi, lelki, világtörténelmi, világszervezeti zavaraiiban még több félelemmel, bizonytalansággal, aggodalommal töltődünk, mint különben. Pedig ezekből az emberéletnek mindig is kijutott. A félelemtől, gondtól, bizonytalanságtól fűzött emberek, sorsok megsokasodtak. Most kell igazán a Szikla, ami belekapaszkodhatunk hitünkkel, reménységeinkkel, bizalommal, amelynek a segítségével átmenthetjük magunkat, hozzátartozóinkat s mindannyiunkon keresztül nemzetünket! Ebben a sötétbeborult világban most kell igazán ránkivillanni az égi fényességnek, a „lux mundi“-nak, a világ világosságának! Soha ilyen szorongva nem kereste még a világ a teremtő, a világevezető Istennek gondolatait. Soha még ily félelemmel vagy reménységgel nem várta a történelem sorsforduló élen az új világ megszületését.

Nagy várakozással és reménységgel üdvözöljük a táborbaszállt katolikusság ünnepeit. Várjuk, hogy fénye bevilágosodjék az egész nemzet minden katolikusának és minden keresztényének és minden magyarjának eszébe, lelkébe. Magasra emelt fátylaja világítson be a nemzet tudományába, irodalmába, művészetébe, színészetébe, könyveibe, iskoláiba! . . . De vessé ki bátorító, erőtdadó s áldó fényét a nagy messzeségbe, a gépek szörnyetegeivel s a gyűlölet pokla erejével küzdő fiaink lelkébe is.

A katolikus nagygyűlés napjaiból, ünnepélyeiből, szónokaik ajkáról, a hallgatók lelkesedéséből emelkedjék ki az imádkozó nemzet. Az alázatos, erős és bizakodó imádság tartsa karjainkat, emelje lelkünk szárnyait szüntelen mindaddig, míg csak fiaink nem győztek véglegesen az Isten-gyűlölő, Krisztustagadó, tehát embert áruló s embert taposó, embert pusztító világnézet és követőinek ereje felett.

Az „új gazdagok” elé

A háború térségein küzdők nemesak hősi halállal, nélkülözésekkel, lemondással, áldozatokkal találkoznak, de láthatnak a háborús konjunktúrákon új és nagy kereseti lehetőségekből nagyranőtteteket, a sok áldozaton és nélkülözéseken lakmározókat is. A belső front szilárdsága és békéje érdekében soha nem volt mégolyan szükség a krisztusi felebaráti, közösségi szeretet parancsának legszigorúbb megvalósítására, mint éppen a jelen világháborús időkből. Amikor a nemzet egyrésze a legkegyetlenebb halállal néz szembe, amikor a nemzet nagy közössége testben és lélekben sok-sok lemondással, áldozattal, nélkülözéssel, elszegényedéssel akarja bevetni az eljövendő jobb világ, új világ termőföldjét, senki sem szolgálhatja az önszeretetet, önrédeket erősebben, mint felebarátjának és a nemzet nagy közösségének érdekeit.

Örömmel és hálással olvassuk az ország miniszterelnökének immár Zalaegerszeg után másodszer is nyilvánított üzenetét, figyelmeztetését, melyben erőteljes vétőt, megálljt kiált a háborús világban szertelenül meggazdagodni akarók felé. „A mostani idők nem alkalmasak arra, hogy egyéni vagyont gyűjtsünk, mert a nemzeti közillendőség most azt követeli minden magvartól, hogy csupán a közösség esürjébe hordja minden fölös aratását. Aki ma áthágja azt az iratlan törvényt, hogy a mostani viszonyok között meggazdagodni, új, friss vagyont gyűjteni nem szabad, az, ha nem is követ el megtorolható bűnt, vét a társadalmi illem ellen. Kell tehát, hogy a társadalom illemérzke súlyosan elítélje az ilyen gvalázatosan önző viselkedést. A társadalom teljes közmegegyezésével kell sújtani azokat, akik ma ezt az általánosn kötelező illemtörvényt megszegik. Az olyan vagyon, ami akkor keletkezik, mikor mindenki csak áldoz, ad és lemond, vért és verejtéket ad a Haza oltárára, az legteljesebb mértékben megérdemli a társadalmi közmegegyezést. . . . Mindenki, aki nem segít a hadbavonultak hozzátartozóin, aki élelmiszert, érzísmát, ruhaneműt drágábban ad, mint amennyi az ára: hazaáruló.

Kemény, de igaz szavak! Az egész magyar társadalommal együtt, mi Új Nemes-ek is hűségesen állunk e kimondott szavak mellett!

Vezetők, nevelők: halljátok az igét!

Plakátokon olvassuk a jelszókat: *erő, fegyelem, munka, győzelem!* Mult számunkban ugyanezen cím alatt részletesen beszélünk az új magyar ifjúság erejéről. Most beszélünk a *fegyelemről*.

Az egész teremtet *anyagi világ* a legszigorúbb természeti törvények, fizikai, kémiai törvények szerint működik. A nagy természetben nincs fegyelméletlenség. Az élő lényeknél a növényi szervezet, az állati szervezet és az ösztön és az embernél is, amennyiben fizikai teste gépezetéről s annak ösztönéről van szó, minden szigorú törvényszerűség szerint a *legfegyelmélettebben* történik. Csak az ember szabad akarata alá bocsájtott tevékenységében, szellemi életében van fegyelméletlenség. De itt azután alapos. A legnagyobb zűr-zavar. Össze-vissza gondolnak, csinálnak az emberek mindent, legtöbbször hirtelen behatások alatt. Hangulatok, érzések, beszédek irányítják az emberek óriási többségének életét, pillanatok alatt felborítván minden elhatározást és elindulást, ami talán egy-két pillanattal előbb megfogamzott bennük. *Indulatlányok* vagyunk, kikben hemzsegek az előítéletek, s akiket a büszkeség és hiúság kormányoz. Éppen ezért van azután az, hogy lelki és szellemi képességeinknek csak egy kis részét tudjuk hasznosítani, jóval *saját lehetőségeink határain belül élünk*.

Fegyelmet tehát, rendet teremtsünk a zűr-zavarban. Legyen rend ne csak a fehérnemű-szekrényben, a kerti szerszámok között, a könyvespolcon, de érzelmi világunkban és gondolataink száguldozásában is. E belső fegyelmet, rendet a következő eszközökkel teremhetjük meg:

1. *Ismerjem meg magamat*, fizikai testem szerkezetét. Lélek és test viszonyát, egymásrahatását, elválaszthatatlan együttesét. Ez az ismeret majd

erőt teremt arra, hogy érzelmeim, hangulataim, ösztöneim ura lehessenek. *Én üljek a bakon* s a csikók oda vigyenek, úgy vigyenek, ahová és ahogy én akarom. Rendet gondolataim és szándékaim összevisszaságába. Mindegyik gondolat, szándék várjon a maga sorjára.

2. *Ismerjem meg a nagyvilágot!* A messzi csillagvilágtól kezdve a talpam alatt lévő földdarabig mindennel szoros kapcsolatban vagyok. Minden befolyásol; épít vagy ront rajtam. Legalábbis az alap-elemi dolgait a nagyvilágnak a ma megismerhető módon és megismerhető eszközökkel ismerjem meg.

3. Miatán magamat és a nagyvilágot, kettőnk viszonyát nagy vonalakban ismerem, rábukkanok, rátalálok a teremtet világ értelmére, céljára, rúgóira, eszközeire, sodrára. S ekkor kezd ébredezni, tárgalni bennem a *szellemi élet*. Érdeklődés, fogékonyság, nyíltság a szellemiek felé és minden szellemi kisugárzója: az Isten felé. Akkor beszélhetek csak szellemiségéről, ha érdeklődés, fogékonyság, nyíltság kel bennem az isteni tulajdonságok, tehát a világ igazi lényege, formája felé, a világ igazi értékei: az igazság, szépség, jóság, szentség felé.

4. Így teljesítem a szentírás első lapjain adott isteni küldetést: Hajtsátok hatalmatok alá a világot és *uralkodjatok rajta!* Urrá leszek a teremtet világban. Én fejezem be rajta az *isteni szándékok*: kiverem rajta az örök igazság, szépség, jóság, szentség areulátát, az Isten-képmást. Ekkor értem meg csak igazán az emberi lét, hivatás igazi célját. Bennem összehajlik, bennem egyesül Isten és a teremtet világ. A bennem lévő gondviselő, vezető, megbocsájtó, kegyelmekkel erősítő, felvilágosító Isten: aki Krisztus nekünk — segítségével a bennem lévő kisvilágon és a beborító nagyvilágon *kiverni az Isten-képmást*: ez az emberi lét célja.

Magyar ifjú új Európában

Üres tarisznyával nem kopoghatok be. Koldusnak a küszöb mögött a helye. Azt fogadják szívesebben, aki valamit hoz az új Európa felépítéséhez. Akinnek sok van a tarsolyában, különösen, ha nélkülözhetetlen, életszükségleti dolgokból: az kerül a legjobb helyekre. Európa népei versenyt futnak ezekért a helyekért. Nálunknál lélekszámban hatalmasabbak. Nekünk *kiváló minőségű áruval* — *hozajárulással* kell a bemaszrozott nemzetek között élni könyökölnünk.

1. Mi legyen a tarsolyban? Nevelés, önévelés nevelődés útján iparkodjam magamból a *testi erőben*, egészségben, frissességben, szépségben, sértetlenségben kiváló fiatalembert kivirágztatni a nemzeti közösség javára. 2. *Szakmám, élethivatásom* területén nevelés, önévelés, nevelődés, ismeretszerzés, tanulás útján hivatásos munkaképességem, készségem, tudásom teljes kifejtésében törtessek előre, az élre a szakmai közösségben, a ma egyik legfontosabb nemzeti őrhelyek s európai értéktökeletességek felé. 3. De ezek a hatalmas erőfeszítések idővel elerőtlenednek, ha nincs erőköz-

pontjuk, akadálytalan erővezetésük, pihenőhelyük, győgszerük, boldogságközpontjuk, ahonnan új erőre kaphatnak. Ez az Isten teremtetette létforrás, életboldogságközpont: a *család*. A nagy ház kiesi téglákból épül, a nagy fa kis levelekből, ágakból áll és él, a nagy nemzeti közösség a kis, erős, egészséges, értelmes, szellemes, boldog családokból, *Családgyengeség, nemzetpusztulás*. 4. Még egy ranglétrán kell előretörtetnem: a vezetettek és *vezetők ranglétráján*. Amint a családban, a társadalomban, a nemzetközösségben vannak gyarlóbbak, lassan mozdulók, kis erővel rendelkezők s azután mozgékonyabbak, világosabb fejűek, kiáradó energiájuk, rendezők, szervezők, vezetők, élen állók, ugyanígy van a nemzetek között is. Vannak úgynevezett uralkodó fajták, vezető nemzetek s vannak felhasználtak, vezetettek. Nevelés, önévelés, nevelődés, ismeretszerzés, tudás, szellemiség útján dolgozzam fel magam a ranglétrán a gyengébből az erős felé, gyarlóból a tökéletes felé, vezetettből a vezető felé, a szolgából az úr felé. S magam és sok millió magyar ifjú társam *vezetői képességeivel és készségeivel* és ezeken keresztiül iktassuk be nemzetünket az *európai vezetőnépek sorába*.

Elnökök, dékánok nem élhetnek „Csillagok” nélkül!

író: Pintér József: „Csillagok égbolton” című könyve

„Isten áldja”-s bajtársi szolgálat!

A messzi orosz fronton dicsőséggel küzdő, győzelmeiket arató fiatal legényegyleti testvéreinkkel napról-napra szorosabb összeköttetésbe kerülünk. Mindjobban látjuk szükségességét és fontosságát az Isten áldja-s bajtársi szolgálatnak. Mindjobban befészkelni magát érzelmi világunkba, szívszerelemünkbe.

Mit akarunk elérni ezzel a bajtársi szolgálattal?

1. *A belső front megszilárdítását.* A belső front egységes legyen hitében, célkitűzéseiben, kitartásában, nélkülözéseiben, áldozataiban, hűségében, szociális szeretetében. 2. Meg akarunk előzni minden *lélekhasadást.* Megelőzni azt, hogy más érzelmek, gondolatok, célkitűzések éljenek a fronton küzdő testvéreink szívében és eszében s más legyen a világnézet idehaza. Ha fronton küzdő testvéreink hazajönnek, ne találjanak itthon csak legesekélyebbet is olyat, ami elkedvetleníthetné, elcsüggeszthetné őket, kiábrándíthatná. Ne találjanak itthon más elveket, más hitet, más reményeket, más gondolatokat, mint ami őket élteti e nehéz háború minden

testi és lelki erőt megkívánó küzdelmeiben. Minden, ami itthon van s ami itthonról kijut, *acélfürdő* legyen testi és lelki erői, életkedve, harcikedve számára. 3. Mi, itthon maradtok pedig azalatt, míg künt ezer veszedelem közepette, sokszor vérük hullásával küzdenek a győzelemért, mi idehaza készítsük el magunkat s magunk által nemzetünket az új Európában *minket megillető szerepre.* A magyar föld, magyar történelem tényei, a magyar katonai, a magyar szellemiség, a magyar faji tulajdonságok, lelki szépségek világviszonylatban is *egészen elsőrangú kvalitások.* Minden erővel, minden energiával bányásszuk ki ezeket az ismert, tudott és sokat elhanyagolt értékeinket s ezek birtokában masírozunk be Európa népei közé, kiváya ezeréves nemzetünk részére mindazt, amit a mult ezeresztendő nehéz őrtállásával, vér-, élet- és vagyonáldozatával *kiérdemeltünk.* Egy pillanatra se feledkezzünk meg *nemzeti nagy költőnknek:* Petőfinek gyönyörű verséről, melyben azt éneklí meg: *Ti, kik valamikor Európa homlokán tomboltatok!* . . .

Dudás Sándor fronttestvérünk kieszüstje

Központi tagunk, hosszú hónapokon keresztül a Don-menti harcokban győzelmesen vitézkedő testvérünk: *Dudás Sándor* szabósegéd itt ül íróasztalom előtt. Megengedi, hogy pár mondatot papírra vessek abból, amit testileg talán kissé rokkantan is, de annál telítetebb és frisebb lélekkel elmond. Egyik szemét otthagya a Don mentén, feláldozta itthon lévő családjá, hazája védelmében s mondhatjuk, hogy a keresztény Európa védelmében. Egy szemmel szegényebben jött haza, de százszerosan megacélozott lelkierővel, sziklaszilárd hittel a hűség kötelességteljesítésémmel sem pótolható örömeivel s a magyar katonai vitézségének büszkeségével. Épp az újságokban böngészőnk a kitüntetések rovatában Isten áldja-s fronttestvéreink után, amikor betoppant. Mosolyogva veszi elő ő is mindjárt az újságot és értesítőt zubbonyából: a Don melletti *vitézségéért kieszüstöt* kapott. Azt hiszem, hogy örömteljes, büszke kézszorításomban a szövetség minden tagjának meleg és büszke testvéri köszöntése, *gratulációja* is benne van.

Éjjel háromkor indultak támadásra. Ő az egyik legmodernebb, a mai háborúban leggyakoribb és egyik legveszedelmesebb fegyverrel: az *aknavetővel.* Az orosz valahogy megtudta a támadást s már egy órával a támadás előtt tűzzel árasztotta el a készülődőket. A rendesen elől futó tankok tömege felsőbb parancsra oldalt kanyarodott el, úgyhogy csak a gyalogság tört elő aknavetőivel. Kidobták a ellenséget a partmenti sűrű füzesből és sietve kúsztak utánuk a magyar aknavetőkkel, perenyi pihenést sem engedve a menekülőknak. *Dudás Sándor* aknavető szakaszával az élen járt, kúszott, figyelt, löszert szerzett, lelkesített, amíg a csőtől hulló ellenséges aknákn egy szilánkjá szemét ki nem vágta. Vérbeborultan, elaléltan terült el a füzesben. Szakaszársai azonnal kivették sebkötöző esomagját, bekötötték sebeit. Majd csak arra tért magához, hogy egy eddig soha nem látott szakaszvezető sürgölődik

körülöte, próbálja eszméletre téríteni, majd valahogy nyakaköré fonva a sebesült Dudás testvérünk két karját, földön kúszva húzza maga után, hogy valahol segélyhelyet találjon. Mire megérkeznek a segélyhelyre, megjelennek a stukák. Mint a vérese csapnak rá a még vissza-visszaforduló ellenségre és rövid félóra alatt csendességet teremtenek a terepen. . .

Ime, a *bajtársi hűség, bajtársi szolgálat* a fronton ezer veszedelem közepette! Ennek a bajtársi szolgálatnak felemelő ereje hatványozza, erősítse és ragyogja be az *itthoni front bajtársi szolgálatát.*

Valahol Oroszországban.

Bajtársi szolgálat. — Tábori levelek.

Tábori levél. *Mucsicska István,* volt miskolci dékán.

Szeretett Elnök Úr! Első lapom óta sok idő telt el és azalatt az idő alatt bizony sok minden történt. A legmegrázóbb hír azonban augusztus 20-án ért bennünket. Azon nap délutánján tudtuk meg, hogy a *Főméltóságú Kormányzóhelyettes Úr,* minden magyar szemefénye hősi halált halt. Hősies, önfelelőző magatartásával példát mutatott nekünk igaz hazaszeretetéből, melyet igyekszünk mindannyian követni. Minden kint küzdő magyar honvéd szívében ég a keserűség elvesztése miatt és igyekszik halálát kellőképpen megtorolni. Hála a jó Istennek és egyeletünk védszentjének, Szent Józsefnek, mi miskolciak, egyeletisták, akik idekint vagyunk, mindannyian egészségesek vagyunk. Bizony a mi tábori életünk nem az a békés, nótás, táborfüzes hangultú, mint ahogy azt az otthoni gyakorlatok alkalmával szokott lenni. Itt az éjszakát az éber figyelésre kell szánni, mert a muszka az éjszötétjét használja fel próbálkozásaira. Az éjszakák hangjuk után elneveztük őket Sztalin malacainak). Ahol idejük volt a visszavonulásnál, bizony alapos romboló munkát végeztek. A régi, szép templomokat csak a külsejük után gondolhatja templomnak

az ember. Ha bemegy, bizony a sívár, lehullott vakolatú, piszkos falak fogadják. Aki ezt látja, nem igen kételkedik benne, hogy termény- vagy más raktárnak, vagy pedig istállónak használták fel elvakultságukban az Isten házát. A lakosság javarészből azért nem tudták kiölni a vallásoságot, az Isten után való vágyódást. Ittlétünk alkalmával számtalanszor tapasztalhattuk ezt tábori misénk alkalmával. Sajnos, csak az öregebbjeinél. A fiatalok közül és a gyermekek bizony sokan nem tudnak imádkozni és nem ismerik a szépet. Nehéz munka lesz őket az állati sorból kiemelni és megtanítani az igazi kultúréltre. Akik ezt fogják végezni, szép, üdvös, de igen nehéz feladatot fognak végrehajtani. Egyedülletűnket az otthonról és egyleti barátainktól jövő posta enyhíti. Égyenkor az ember, ha csak egy pár percre is, de ott érzni magát közlük. Csak ne volnának oly *lusták!* Egyik-másik a nemzetgazdálkodásra hivatkozik, spórol a papírral és azért nem ír. Nem baj, majd ha a jó Isten segítségével hazamegyünk, fölönfogjuk ökelméket. Ugy a magam, mint a többi egyletista bajtársam nevében szeretettel üdvözölöm az otthoni testvéreinket. Kolping fiú üdvözléttel.

Tábori levél.

Frecot György honvéd.

Méltóságos Elnök Atyám!

Hálás szívvel olvastam kedves sorait. Nagyon jól esett, hogy oly gyorsan jött a válasz. Jól vagyok, amit mindenkinek szívből kívánok. Csak már nagyon várjuk azt a pillanatot, amikor megláthatjuk a magyar határt, édes hazánkat, melynél szebb sehelsem található. Már korábban írtam volna, de úton voltunk és nem lehetett. Sok érdekességet lehetne írni, de úgysem nagyon hiszik azok, akik nem látják szemtől-szembe. Annyi borzalom, elesettség, nyomor látható, ami a legizgalmasabb regényt is felülmulná. A városban voltunk, melynek 100 ezer kevert lakossága volt. Olyan rendezetlenül épült, hogy a mi szemüneknek rossz volt látni. Nagy bérház mellé kis kunyhókat építettek, amiből a legtöbb van. Sehoh egy rendes utca, vagy útburkolat, különösen a mellékutcaánál, mert itt még járdák sincsenek. A legtöbb ház két szoba-konyha. Ugy van építve, hogy a fal külső része téglá és a belseje fa. Ezt belülről vesszövel beszegelték és arra tapasztották a sarat. A tető vagy bádog vagy szalma. Meglehetősen kis ablakkal, aminek csak egy piciny fiókja nyitható, villany a falon kívül, utcán az oszlopon. Így évszázaddal vissza kell menni, ha meg akarják érteni ezt az irányt. Nem helyeztek itt semmire súlyt a nevelési rendszeren kívül. Templomból műhelyt vagy raktárt, sok esetben istállót csináltak. Üzlet negyede nagyon hasonlít a Dob-utcai zsidó részhez. Modern portálnak vagy reklámnak még íret sem láttam. Legtöbb üzletben 3—4 lépcsőn lehet feljutni. Mindenhol ott látható a számoló gép, amit eleinte játékszarnak gondoltam, de később rájöttem, hogy enélkül nem tudnak boldogulni, mert a számtani műveletükhöz elengedhetetlenül szükséges. Lakásokban legtöbb a vasagy, az egész berendezése messze marad a mi átlag lakásainké mögött. Azonban az Ikon: ez a családi oltár a legtöbb helyen ott volt, sőt sok helyen minden Ikon előtt egy örökméces is volt. Azonban ez a vallásosság nagyon hasonlít a primitív őserdő lakójáéhoz, a fiatalok meg nem nagyon tudnak róla. Ők inkább Sztalint, ezt az örült világot megváltó prófétát ismerték, aki annyi

mindent ígért az emberiségnek és még szikrányít sem lendített az emberi értelem és akarat tőkéletesezésén. Sőt az embert a gépek rabszolgájává nevelve lelktől megfosztva lesüllyesztette az állatok színvonalára. Nem is élnek csak ösztöneiknek, közőnyös nentörődömséggel. Ha van, esznek, de ha nincs úgy is jó. Ha odahaza látnák, mit esznek ezek itten, tudom össze szorulna a szívük még a legnagyobb Sztalin hívőknek is. Mert ebben a mérhetetlenül gazdag országban most az emberek helyenkint valami vadbükkönyt esznek, ami legföljebb annyiban jó, hogy büdös. És ezt nem a háború okozta, mert itt nem voltak harcok. Iparának súlypontja a traktor gyártásban volt. Ebből aztán annyira van úton útfélen, hogy elég lesz őket összeszedni. Pélig szétszedve levernek az árkokban, nagy erős, monstrumok, tehetetlenül, mintha ennek az óriási birodalomnak a szétesettségét akarnák hirdetni. Nagyon sokat beszögték a híres iparukról. Elfogultság nélkül mondhatja mindenki, aki itt látja, hogy sem a kézműipara, sem a gyár-ipara meg sem közelítheti a miénkét. Még a legelembb eszközök is olyan durván előállítottak, hogy szinte nevetséges. Majd, ha Isten segítségével hazakerülök, viszek egy híres Sztalin öngyújtót, amit érdemes közzemlére kitenni, hadd lássa mindenki, hogy fest a valóságban az agyondiesért paradisiomi kultúra és fejlődés. Sajnálatraméltó az a nép, amelyik ezektől a lélek nélküli üres emberektől várta a megmentését Méltóságos Elnök Atyám! Nagyon szeretném, ha egy pár szentképet küldene nekem, mert itt a lakosság folyton kér. Már megindult a keresztelés. A templom, ami eddig kovácsműhely volt, már helyre lett állítva és megindul az Istentisztelet. Itt kint találkoztam egy legényegyleti gyerekekkel, együtt voltunk vételezni. Talán még emlékeznek reá. Haúsnak hívják. Ő is mindenkit üdvözöl. Sok mindent szeretnék írni, de nem jön egy összefüggő gondolatom. Hiába az ember mással van elfoglalva. Sok szeretettel üdvözölök mindenkit. Méltóságos Elnök Atyámnak jó egészséget kívánva maradok Kolping fiú üdvözléttel.

Tábori levél.

Király Károly honvéd.

Szeretett Elnök Úr! Kedves levelét megkaptam és megörültem neki, hogy a fronton harcok Kolping fiúkra is gondolnak. Megérdemeljük, hogy néha gondoljanak ránk, mert meghozzuk a nagy áldozatot szeretett hazánkért és szeretteinkért és a szebb és jobb jövőért! De az otthoniak meghozzák-e ugyanúgy az áldozatukat? Dolgoznak-e és képezik-e magukat jobban és jobban az iparban vagy a kereskedelemben? Csak most látjuk, milyen az ipar itt, ahol harcolunk és odahaza szeretett hazánkban. Itt látjuk mit ér az az ország, ahol nem törődnek a kisiparral. Sokat láttunk és tapasztalunk itt iparosok és arra kérjük szeretett Elnök Urat, mondja meg az otthon maradt legényegyleti testvéreimnek, hozzák meg ök is áldozatot, ne kiméljenek semmi fáradságot — akár tanfolyamok által vagy magán szorgalomból, — mert nem szabad egy magyar iparosnak sem eszűn annyira szaktudással rendelkezni, mint amilyenek az itteniek rendelkeznek. *A jövő magyar iparosának műveltnék és képzettnék kell lenni!* Most látom csak, mit érnek azok a tanfolyamok, amiket végigjártam odahaza és még végig fogok járni, ha visszakerülünk drága hazánkba. Sajnos, Elnök Úr kérését nem tudom teljesíteni, mert az említett le-

gényegyleti fiúkkal még a frontra való jövetelemkor találkoztam. Akkor megörültünk a találkozásnak és elfelejtettem a fáberi számukat megkérdezni, azóta meg nem tudtam összejönni velük. *Sokat gondoltok a hétfői gyűlésekre.* Sokszor üdvözlöm a Kolping fiúkat.

Hösi halottaink

Ismét egy kialudt ifjú magyar élet. Ismét egy csillog száll föl a magyar égboltra. Egy ádozatos lélekkel több, ki könyörgi az Urnak: Igazságot Magyarországunk! *Nyiregyházárol* kapjuk a jelentést: „Ismét gyásza van a nyiregyházi gör. kat. legényegyletnek, mert az egylet egyik fiatal, igen kiváló tagja: *Szilvás László* repülő-örvezető 19 éves korában Veszprémben *hósi halált halt.* A magavezette stukával zuhant le. Holttestét Nyiregyházára szállították, hol katonai pompával, a levegőben keringő bombázók zugása közben helyezték oriai részvét mellett a feltámadás reményében nyugalomra. *Kovács Gyula* elnök, egyházmegyei titkár úr méltatta elhunyt testvérünk szép legényegyleti szereplését is.

Jönnék visszafele...

Elmúlt a kalauz-láz! Az állami és városi altisztí állások után való hihetetlen erőfeszítés, ami 4—5 évvel ezelőtt megszálta iparos és kereskedő testvéreinket. Jönnék seregestől visszafel! Újra felveszik a szakmát s beállnak az ipari és kereskedelmi konjunkturába most már azok is, akiknek a nehéz hónapokban inukba szállt a bátorsága s ott hagyta csapat-papot, szerszámot, szakmát, hivatást, hogy begubózkodjanak egy szolgai állásba. Hála Istennek, hogy így történt! Ez a dolgok igazságának megfelelő rendje, hogy a szakmát *évekig támlt,* tudásukról eredményesen levezigázott iparos és kereskedő fiatalok ösztönje el az ipar és kereskedelem területén esőtül felbukkanó új állásokat.

Az Új Nemesség hasábjain hónapról-hónapra cikkezünk e tárgyról. Most, a dolgok szerencsés fordulata után, vonjuk le a tanulságot: az *első nehéz-ségnél* nem szabad *hütlelenül otthagyni* élethivatásunk területét! Türelem, kitartás, hűség érdemli meg csak a biztos győzelmet! Az elköboroltak időben, tudásban elhelyezkedésben sok mindent veszítettek, de legalább visszartértek. Jöhetnek ipar és kereskedelem területén megint nehéz napok! A mult tanulságai alapján ne veszítsük el hiúinket, kedvünket s *tartsunk ki* a gondviseléstől nekünk juttatott élethivatás mellett.

Azt hiszem, talán már a *lányok* is belenyugodtak az altisztí sapka letevésebe. Mert hiszen az is elég nagy hajtóerő volt a dezertálásra, hogy a másik és a Mancik, a fiatal iparos és kereskedőségdek előtt mindig csak a *nyugdíjképes* állások után sóhajtoztak. Néha úgy látszott, hogy ott kezdődik számukra az ember. Legalábbis a házasságra képes fiatalember. Úgy tudjuk, Péter barátunk is letette már az altisztí sapkát! Péter barátunk ugyanis furfangos ember! Úgy próbálta megoldani a dolgot, hogy a kecske is jóllakjék és a káposzta is megmaradjon! Szombat délutánonként elballagott a ruha-kölcsönzőbe és vasárnapra *kölcsönvett egy altisztí*

sapkát. Vasárnap délután aztán kiballagott a ligetbe, büszkén fesselegvén a „nyugdíjképes, köztisztviselő”-sapkában s megfürdött a rávillanó leányszemek reményteljes ragyogásában és sóhajtozásában: *íme, egy nyugdíjképes, házasságra alkalmas fiatalember!* Körüldongták, mint mézet a legyek! Péter letette a sapkát! Biztos jele annak, hogy a lányok is észbekaptak.

Szakmai élet

Az Országos Központi Katolikus Legényegylet az iparfejlesztés szolgálatában! A régi elavult és a használhatatlan amerikai szabászati szisztema helyett szenzációs új szisztemával jövünk! Legényegyleti szabók megszállták Budapest-Belvárosát!

A legényegyleti alap-programja volt mindig a *hivatásgondolat ápolása* és tagjainak gyakorlati hozzásegítése ahhoz, hogy *szakmájuk kiváló képviselőjévé* dolgozzák ki magukat megvalósítva az alapító Kolping jelszavát: „Az ember mindenben nem lehet mester, egyben azonban: szakmájában tökéletes mesternek kell lenni!” A legényegylet egy évszázad alatt minden rendelkezésre álló erővel gyakorlati úton hozzásegítette tagjait minél tökéletesebb szakmai tudáshoz: szaktudást, szaktintelligenciát, általános műveltséget, szakmabeli erkölcsöt és általános erkölcsöt juttató tanfolyamaival, előadásaival. A század folyamán akkor is rendezte ezeket a tanfolyamokat, amikor senki sem csinálta. A budapesti központ is mindig azon volt, hogy szakma területén a magyar iparosokat a *világszint* élén tartsa. Nem egyszer küldött ki külföldre feltűnt minták, formák tanulmányozására hozzáértőket tagjai közül. Németországba és Angliába járt s onnan egészen újszerű ismereteket hozott tagjaival rendeztette ideháza *szakmabeli tanfolyamait.* Talán legtöbbször éppen a szabó szakmában, amiről itt is szó lesz.

Szabómestereink vallomása szerint a *régi szisztema* nagyon elavult, nem megfelelő. Az újonnan alkalmazott *amerikai szisztema* pedig rettenetes számtömegeivel gyakorlatban használhatatlan, a kabátok szögletesek, merevek lesznek, vonalai mechanizáltak. Ezen hibák tudatával szabómestereink maguk próbálkoztak sajátmaguk részére valami használható szisztemát összeállítani. Természetes ezek az egyéni szisztemák nem lehetnek általánosak, más nem tudja használni őket. Egyébként is jobbra-balra tapogatásnak és szomorú panasszal emlegetik, hogy a *szakmában nincsen iparfejlesztés.* A mesterek számára egészen szakszerű és a szélesebb területű szakmai továbbképzés teljesen hiányzik. A fiatalok pedig sugdosások után a minduntalan különféle városrészekben feltűnő „privát” szabások után orientálódnak, ahol állítólag 2—300 pengőért biztos szisztema tudást nyernek. A gyakorlatban azonban ennek a „biztos szisztematudásnak” eredményeit szomorúan látjuk.

Mindezek a problémákon segíteni akarván, örömmel hívjuk fel a figyelmét szabómestereinknek és tanulni vágyó fiataljainknak egy *egészen új magyar találmányra*, magyar szisztemára, *Kulcsár István* szabásztestvérünk szisztemájára. *Megszabadít* bennünket a sok-sok mértani művelettől, a számok tömkelegétől, a tizedes rendszertől, helyette tengelyt állít fel az emberi test részére, er-

re helyezi rá a test méreteit. A valódi testet viszi rá a papírra, nem pedig számadatokat. A központban meg is kezdte már tanfolyamát, melyre seregesen jelentkeztek. Ha mód és idő adódik hozzá, készségesen száll ki vidéki egyleteinkbe tömörült szabótestvérek oktatására.

Ezzel a tevékenységünkkel is gyakorlatilag akarjuk mutatni, hogy a legényegylet ősi programjához hűven intézményével, szervezetével, minden erkölcsi és anyagi tőkájával, eszközeivel, minden gondolatával a családi együttésébe tartozó fiatalokért van. Nem más célok szolgálatába szálítja őket.

Eppen ezen egészen modern szenzációs szabószaktanfolyam rendezésénél látjuk és örömmel mondhatjuk a szentírás szavait: „Gyümöleséről ismeritek meg őket!“ A legényegyleti életnek, nevelésnek gyümölesei valóban elsőrangúak. Nézzük meg a mai Budapest-belvárost, éppen a szabó szakma területén. *Elárasztották a legényegyletben nevelődő fiatal mesterek:* Mádl János, a KIOSZ ügyvezető elnöke, Szabó Kálmán a KIOSZ főtitkára, Szirbek László a Váci-utcában, Mócsa Imre a Harmincad-utcában, Csabai Géza a Sas-utcában, Márta Sándor a Kigyó utcában, Csuka József Párisi utcában, Horváth György Apponyi téren, Dubányi Lajos Kigyó utcában, Stanits József, Galamb utcában, Jákó Miklós Semmelweis utcában, Vékony Sándor és László Aranykéz utcában, Kiss Gyula Aranykéz utcában, Németh Gyula Apponyi téren, Balajthy Ferenc Andrassy úton, Csabi László Molnár utcában, Danos Árpád Veres Pálné utcában, Feisthammel Károly Kossuth Lajos utcában, Gerhardt Ferenc Veres Pálné utcában, Harsa Béla Városház utcában, Komlóssy Kristóf Ferenciek téren, Medgyes Nagy János Molnár utcában.

Ime, a legényegyleti neveltek, fiatalok és idősebb mesterek megszállták Budapest-belvárost s ezzel az élreküzdötték magukat, mert tudnivaló, hogy minden mesternek az az életcélja és szíve vágya, hogy a külváros perifériái, kis utcai helyett az ország fővárosának szíveközepébe, a belvárosba kerüljenek. Ezt szokták nevezni *szakmabeli befutásnak*. Hát a legényegylet fiatal mesterei valóban befutottak a szakmában. Büszkeségei a legényegyleti nevelésnek és eredményei az állandóan hangoztatott s oly sok gondnal és munkával keresztülvitt hivatásgondolat ápolásnak, szaktanfolyam-tartásnak.

A Budapesti Férfi és Női Fodrárszpartestület példát ad

Minden év szeptember 27-én szent Kozma és Demjén vértanuk ünnepén szentmisét szolgáltat a Budapesti Férfi és Női Fodrárszpartestület védőszentjének tiszteletére. Ez évben is kivonultak *Ekker Bálint* ipartestületi elnök és *Kuba Sándor* szakoktató vezetésével Budapest férfi és női fodrászai a Szerviták templomában, ahol *vitéz Pintér József*, a Központi Kat. Legényegylet elnöke szolgáltatott szentmisét és tartott szentbeszédet az egybegyűléknek.

Még nincs egy százada, hogy a liberális gazdasági rend a célvilágot szétdobta. A célvilág talán más néven és bővült keretekben *ma ismét feléledt* a hivatásrendi mozgalmakban, amelyek lassan egész Európában alkotmányos intézményekké

fejlődnek. A régi céh világnak egyik legbensőbb és áldásosabb vonása volt az iparosoknak *együttélése a katolikus Egyházzal*. Ime, ez is felújult részben a férfi és női fodrárszpartestület eme kezdeményezésével. Báresak szerte az országban az összes hivatásrendi alakulatok követnék a példát.

Együtt élni az Egyházzal! *Együtt élni az Istennel!* Gyönyörű gondolatok és buzdító sikerek húzódnak meg a fodrárszpartestület eme kezdeményezése mögött. A régi célvilág együttélése az Istennel s ennek az együttélések mostani felélesztése mögött kiemelkedő gondolatokként látjuk a *hítbeli meggyőződést*. A *hitet*, mely kiemeli az embert a hétköznapi világából, a munka és a megélhetés örökös problémájából, a társadalmi élet visszasságai közül, egyéni és családi gondok keservei fölé, kiemeli az életből és időtlen időknek, istenfiúi méltóságnak, végső révbe jutást mutató világszemléletnek szemüvegén mutatja be az egyéni, Istentől örökéletre rendelt emberi sorsot. A szentírás első lapjain azzal indítja el Isten az első embert, hogy legyen urrá a teremtett világon: *Hajtsátok hatalmatok alá és uralkodjatok a földön! Ez a hit*, melynek ereje a teremtett világ fölé helyez, nem engedi, hogy a zürzavaros érdekharcokkal tele szakmai küzdelmeikkel össze-vissza rángatott világ szolgájává legyek. A teremtett világ az én szolgám. A társadalmi rend az én szolgálatomra van rendelve. A szakmai élet engem szolgáló eszköz istenfiúi-emberi voltom kiteljesedésében. *Nem fodrász vagyok első sorban*, nem tanár, miniszter vagy orvos vagy utcasopró, hanem ember, Istenképmás ember. Az csak véletlen vagy mondkah inkább gondviselészerű intézkedés, hogy munkahivatásom fodrászeszközököt ad kezembe. Az emberben Isten és a teremtett világ egybeajlik. Isten és a teremtett világ egyesül. Minden ember részére csak egy életfeladat van: a benne rejlő Istenképmás isteni tulajdonságait a benne rejlő teremtett világon kiverni. A teremtés folytatásában mintegy résztvenni Isten oldalán. Eszközöknek lenni Isten kezében, hogy a világ minél gyorsabban tökéletesedjék teremtője: Istenfelé, átszellemesedjék, a belé teremtett isteni szépségek minél inkább és minél nagyobb mértékben kiugrozzanak belőle. A miniszterség, tanárság, az orvos pálya, a fodrász szakma a sok-sok eszköz közül egy-egy, aminek segítségével ezt az Istennel való együttműködést végzem. Kezem, lábam, szívem, agysejtjeim, fodrászszakmám egy-egy darab az emberi életből eszközül és segítségül részemre rendelt kitökéletesedéshez.

Ezen hitem és a hitemen alakuló világszemléletem *biztonságérzetem alapja*. Világos célt-látással, cél-ismerettel, fölemelt fível, Istenképmás voltom büszke értékével és tudatával nézek bele a világba, a kavargó életbe, a rám váró küzdelmekbe és bátor bizakodással mondom: Isten velem, tehát ki ellenem! Isten velem, Isten bennem, Isten általam, Isten kezem munkáján, szememen, gondolatomon, szavaimon, életemen s így megszünik bennem az emberi világ rettenetes csapása, elsorvasztója, gyávaságba, szolgasorsba döntője: a *szüntelen félelem, aggodás, vergődő gond*. Az egész gyakorlati emberi élet egy rettenetes szerencsétlenné tevő félelem-tömeg. Félek mindenkitől: Istentől, pokoltól, másvilágtól, haláltól, betegségtől, háborútól, öregségtől, házasságtól, feleségem-

től, gyermekeimtől, munkáimtól, vevőimtől stb. De ha hittemmel szemlélem sorsomat, föloldódik bennem ennek a szörnyű félelemnek katasztrófális nyomása és boldogító bizsergéssel árad szét legkisebb porcikámon is *életbiztonságom*, egyéni énem biztonságának érzete.

Ez a hit nemes patinát ad a *szakmára*. Isteni fényességgel övezi. A krisztusi példát követem általa. Istenből kezembe adott hatalmas eszköznek, feltétlen sikert teremtő adománynak látom és Isten-képmáshoz méltó erőt tudok kihozni belőle. Szent Kozma és szent Demjén élettörténetük szavai szerint: gyógyíthatatlanoknak ismert betegeket gyógyítottak. Erő volt a hivatásukban, esodásnak látszó eredményeket adtak a beteg világnak. Az

isteni gyógyító erőt szakmájuk útján kiverték az eléjük sodródó beteg teremtett világon. A hitem bátorít, lelkesít, új, hajt, kényszerít arra, hogy a *szakmában is úr* legyek, király legyek. Ura legyek annak a szakmának, ura legyek szerszámaimnak. Az ilyen hittel megkoronázott szakmai tudás a másik forrása *emberi és szakmai biztonságértemnek*. A szakmában gyöngye emberből lesz a félelemmel telített, gyáva, kapkodó, szétfolyó életű ember, szolgálja a teremtett világnak, nem pedig ura és királya.

A legényegylet fodrászcéhének fiatalsága a kettős K betű zászlójával vonult ki a fodrászipartestület e magasztos ünnepségére.

EGYESÜLETI ÉLET

BÉKÉSCSABA III (Nagyvárad egyházmegye.) Lélekemelő ünnepségek színhelye volt vasárnap, szeptember 13-án Békéscsaba. A katolikus iparoslegények összefogása, munkája és akarata **székházat épített**, fellegrárat a katolikus eszme szolgálatára s ezt a székházat avatták fel bensőséges ünnepségek keretében. Az egész nyár folyamán kitarató munkával és erős akarattal dolgozott minden legény a székház felépítésén. **Merk József** ügyvezető elnök lelkes és odaadó munkája, valamint a legények ügybuzgósága megteremtő gyümölcsét: Békéscsaba iparos társadalmá végre szép, modern legényegyleti épülethez jutott. A legénynapra lejutott Békéscsabára **vitéz Pintér József** pápai kamarás, kormányfőtanácsos központi elnök. Dél előtt 9 órakor gyűltek össze a legények vezetőikkel együtt istentiszteletre. Az ünnepélyes nagymise előtt a központi elnök lépett a szószékre és lelkes, bensőséges szavakkal szólt békéscsabai legényeihez. A szentbeszéd után **vitéz Pintér József** országos vezető ünnepélyes szentmisét celebrált és közben felavatta a legényegylet 50 új tagját. Megható volt látni, amikor szentáldozáskor öreg mesterek és ifjú, ragyogó szemű, fiatal legények alázatos imáddal fogadták szívükbe az ezek Királyát: Krisztust a legméltóságosabb Oltáriszent-ségben. A szentmise után a központi elnök felavatta az új székházat, majd diszko gyűlés következett, amelyen **Merk József** ügyvezető elnök köszönetet mondott **vitéz Pintér József** központi elnök úrnak a békéscsabai Legényegylet meglátogatásáért és köszönetet mondott mindazoknak, akiknek a jószívűsége

révén sikerült az új otthont felépíteni. Ezután a központi elnök úr, közvetlen szavakkal mutatott rá, mennyire kell ápolni a családi összetartás szent eszméjét, a katolikus öntudatot és mennyire kell akarni „több”-nek lenni erőnk öntudatos kifejtésével. Este a műkedvelők nagy tetszés mellett adták elő a „Gyimesi vadvirág” című népszínművet. Kedves játékkal járultak hozzá a darab sikeréhez mindnyájan, de különösen kitűnt: Benesik Mária, Szász Ilona, Stefánik Ilona, Radnai Ilona, Gyeraí János, Imris György és Kocsmás Pál pompás játéka. De a többiek is: Anesin R. Mária, Evanies Eta, Benesik Jucika, Bartolák Mária, Tóth János, Paulik Pál, Tóth György, Petrovzski Pál, Gábriel János, Gregor György, Gurzó József, Gurzó István, Tóth Pál, Gábriel András és Péli László több alkalommal érdemelték ki a nagyszámú közönség viharos tetszésnyilvánítását. Az egylet vezetői: **Péli Mihály** ü. elnök, **Radnai József** pénztáros, **Labos Mihály** gondnok, **Tóth János** I. dékán és **Gurzó József** II. dékán különösen sokat fáradtak a nagyszabású legénynap előkészítésén. **Merk József** ügyv. elnök.

BÉKÉSCSABA, ERZSÉBET-TELEP (Nagyvárad egyházmegye.) A másik szép ház az egyik után! Békéscsaba III. kerületi legényegylet után Békéscsaba Erzsébet-telepi egyletét látogatta meg **vitéz Pintér József** központi elnök. Most alakították újjá a székházat. Az ember csak ámul-bámul rajta. Olyan hatalmas szép díszterme, színpada van, hogy az ember elesodálkozik rajta, honnan szereztek ennyi pénzt hozzá! Igen nagy szeretettel kö-

szöntöttük az egylet új elnökét: **P. Pallos Ambrus** kapucinus atyát, az örökké mozgékony, izig-vérig legényegyleti elnököt. Hálásan emlékezünk meg itt is a **kapucinus rendről**, melynek atyái egyleteinkben mindenütt oly pezsgő és tevékeny életet teremtettek.

ZENTA (Kalocsa főegyházmegye) Kedden délután 3 órakor a Kat. Legényegylet helyiségében hatalmas érdeklődés mellett tartotta meg rendkívüli közgyűlését a Zentai Katolikus Legényegylet. **Tamás Ferenc** esperes-plébános elnök megnyitó beszédében kegyeletes szavakkal emlékezett meg **vitéz Horthy István** kormányzóhelyettes és **Károlyi Gyula** gróf hősi haláláról. Szent István első királyunk Imre fiát adta áldozatul. IV. Béla király Margit leányát áldozta fel és most Főméltóságú Kormányzó Urunktól fiát, a nemzet büszkeségét és reménységét kívánta az Úristen áldozatul, sőt vejét is tragikus körülmények között szolgáltotta el mellette. A nagy áldozatokból mindig szép virágok fakadtak. Hisszük hogy a mostani áldozat is meghozza gyümölcsét. A nemzetet ért nagy fájdalomnak részesei vagyunk, de törhetetlen erős hittel, imádságos lélekkel kérjük az Úristent, adjon erőt Kormányzó Urunknak a nagy csapás elviseléséhez, hogy most, amikor az igazság az igazságtalansággal vívja harcát, teljes erejével állhasson országunk élén — mondotta **Tamás Ferenc** esperes. A nagyhathású kegyeletes beszédet mély megilletődéssel és felállással hallgatták végig a közgyűlés résztvevői. Utána az elnök hangzott, hogy a megszállás után

Mikor volt az aranyidő...?

Csepreghy Ferenc.

Mikor volt az aranyidő,
Mikor Páris nem volt romban,
Vagy régebben, mikor bankó
Nem volt még a forgalomban?

Vagy akkor volt, mikor szentnek
Hittek: Brahmint, dervist, papot,
Mikor nem írt minden számár
cikket, verset, szindarabot?

Vagy mikor a babér után
Nem mert nyulni minden nyegle
Úgy osztották, hébe-korba
Költő, művész, hős fejekre?

Vagy mikor a nemes nevet
Nem lehetett venni pénzen,
Úgy kellett azt megszerezni
Karddal künn a csatatéren?

Mikor volt az arany idő?
Mikor még a csere járta?
Elv, hit, hűség, női erény
Nem került ki a vásárra?

Réges-régen, mikor még az
adott szó volt minden érték?
Vagy tán mikor az aranyat
Éppenséggel nem ismerték?!

el kellett a zentaiaknak szakadni a Legényegyletek Orsz. Szövetségétől és az alapszabályt is a jogszilv törvényeknek megfelelően kellett átalakítani. Most ismét vissza akarunk térni s fel akarjuk venni a Kat. Legényegyletek Orsz. Szövetségének jelenlegi alapszabályát, azért hívtunk össze rendkívüli közgyűlést. Majd **Körmöczy Ambrus** káplán másodelnök ismertette a szövetségi alapszabályt és feltételeket. Ezt követően, amikor az elnök feltette a kérdést, hogy kimondják-e az csatlakozást és elfogadják-e az Országos Szövetség alapszabályait, a jelenlevők egy emberként álltak fel és percekig tartó tapssal és éljenzéssel juttatták kifejezésre elhatározásukat. Majd az Orsz. Szövetség központjának képviselőjében megjelent **Fabián Ferenc** szövetségi titkár emelkedett szólásra s köszöntötte a visszatért együletet a Szövetség nevében. A szép ünnepi közgyűlés a Himnusz eléneklésével és **Tamás Ferenc** esperes-plébános zárószavaival ért véget.

PESTSZENTERZSÉBET - SZABÓTELEP. (Vác egyházmegye.) A Pestszenterzsébet szabótelepi „Jézus Szive“ KLE szeptember 6-án nagyszerű **Honvédnapot** rendezett. Az ünnepség már reggel kezdődött, amikor könyörgő szentmisét mondattunk a fronton küzdő tagjainkért. Délután a kultúrház dísztermében **Szolnoki János** esperes-plébános a legényegylet elnöke emelkezt meg a hős magyar katonákról. A műsor további részében komoly és vidám számok váltogatták egy-

mást nagy sikerrel. A szünetben gyűjtést rendeztünk a Vöröskereszt javára, amely szép eredményt végződött. Megemlítem még, hogy szeptember 27-én Csepreghy „**Sárga esikő**“ című népszínművét adja elő műkedvelőgárdánk **Csepreghy emlékest** keretében. Együletünkben nagyon sem szünt meg a munka, bár sok tagunk küzd az **oroszharetéren**, gyűléseinken szép számmal jelennek meg a tagok. Büszkén és örömmel olvassuk harcoló tagjaink táborilapjait, amelyeken apró kegytárgyakat kérnek, hogy a vallásától megfosztott orosz lakosság között szétoszthassák. **Waldner Vilmos** dékán.

SOMORJA. (Esztergom főegyházmegye). Igen nagy örömmel üdvözljük különösen azokat az együleti híreket, amelyek bajtársi szolgálattunk minél eredményesebb tevékenységéről szólnak. Itt Somorja jelenti: „Egyesületünk augusztus 16-án a haretéren küzdő honvédség segélyezésére füsttelen napot, illetve gyűjtést rendezett, amelyen 21 ezer 800 darab cigarettát, azonkívül szivart, pipadohányt, cigarettadohányt, imakönyvet stb. szedtünk össze. Az összegyűjtött adományokat elküldöttük Székesfehérvárra a hadtestparancsnoksághoz továbbítás végett. Füsttelen napunkról és a gyűjtés eredményeiről a rádió is beszámolt.“ id. **Farkas Károly** v. elnök.

RAKOSSZENTMIHÁLY. (Vác egyházmegye.) Rendkívül eleven életet élő rákosszentmihályi együle-

tünk munkaév eleji köriratát örömmel közöljük: „A katolikus Legényegylet rendez és pártoló tagjainak és kedves ismerőseinek! Kedves Testvér! Ismét eltelt egy esztendő. A múltévhez hasonlóan az idén is az őszi munkaév elején egy beszámoló és a jövőben irányadó választmányi díszgyűlést tartunk, melyre mind rendez, mind pártoló tagjainkat, mind pedig az egylet munkássága iránt érdeklődő ismerőseit ezúton is szeretettel meghívjuk. A gyűlés sorrendje: 1. Elnöki megnyitó, elmondja: c. **Nagy Géza**, pápai kamarás, 2. Beszámoló, elmondja: **Orbán Károly** vil. elnök; 3. Pénztári beszámoló, elmondja **Kucsera László**; 4. Sportbeszámoló, elmondja: **Lukács Mihály**; 5. Együleti beszámoló, elmondja: **Falvi Gyula** I. dékán; 6. Jövő évi munkaterv elmondja: **Falvi Gyula** I. dékán.

ORBÁN LÁSZLÓ a debreceni gör. kat. legényegylet választmányi tagja és F. Kiss Irmuska a debreceni gör. kat. Napsugár leánykör ifj. elnöknője szeptember hó 5-én, házasságot kötöttek a debreceni gör. kat. templomban. Gratulálunk!

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rotenbiller-utca 20--22.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó:

vitéz **PINTER JÓZSEF.**

vargyasi Máté Ernő nyomdája, Bp., VIII., József-u. 61. Telefon: 139--259.